

19. szám.
Május 8. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal** : Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 4 hasábos nompareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek : egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvéte i hivatal **Budapestben**, **MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR**

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta **KAKAS MÁRTON**.

MÁSODIK KÖTET.

Kain sírboltja.

EKÉNT okoskodtam.

Ha van valahonnan másfelé kijárás ebből a barlangból, úgy azt a hévmérőnek okvetlenül meg kell mutatni. Belütött szobában, a hévmérő az ajtó vagy ablak közelébe akasztva mindig alantabb fokot mutat, mint az átelleni falon.

Ennélfogva a hévmérőt különféle sziklaoldalakra, és malachit darabok mellé raktam le, azt lesve, hogy nem száll e valahol alább? Mindenütt egyformán mutatott. —

Sikertelenül kutattam s az öreg guny mosolygása nagyszerű volt, valahányszor csüggedten tértem vissza. Az ilyen fanatikus patriarcha gyönyörűségnek tartja

azt, ha együtt meghalunk itt éhen s még akkor sem fedezi fel a kijárást, a mit rajongása eltilt. S mindannyiszor buzgó énekre fakadt, a mihez ugyan nem volt hangja, csak fujtatott, mint az elkopott sipláda.

Ez alatt az én Bábim folyvást ott ült, vagy feküdt a legelőször kiválasztott helyén, a roppant malachit sziklán s nyalta a talpait. Most még szebb papiros nyomtató volt, egy kék medve zöld talpazaton.

Egyszer nagyot ásitott Bábí, mikor mellette elhadtam. Ugylátszott megunta a dolgomat nézni.

Ejh, gondolám magamban, hátha azt a malachit darabot is megkérdeznők. Ez ugyan egészen szabadon áll: de kísérsük meg.

Letettem a hévmérőt a kődarab alá s mellé

térdeltem, s már öt percz mulva örömtől felvillanyozva ugrottam fel. Hévmérőm higánya aláfelé halad!

»Itt van!« kiálték, megütve a vasruddal a sziklát.

Ekkor egy rekedt rikácsolás üt meg fülemet. Az öreg kétségbeesésének hangja volt az. Egyetlen hang, mint a hogy némely vadállat, csak a végveszélyben tud hangot adni: úgy tört ki a rekedt suttozásból az ő ordítása.

Kitaláltam a rejtegetett titkot.

Az öreg kétségbeesése elárulá, hogy jó helyen járok.

Nahama az öreg jalkiáltására odafutott hozzá: míg Babi leugrott a malachit szikláról, s vihogva ugrált körülöttem, és körmeivel tépte a sziklát, hogy meglátsozott az ujjai helye rajta.

Én aztán neki feszitettem a vasrudat a malachit sziklának, hogy elhengeritsem onnan.

»Haha!«

Az öreg nevetni kezdett.

Azon a sziklán tilalom van!

Ujabb fogalmak szerint ez a tilalom nem abban rejlik, hogy Uriel angyal lepecsételte, hanem hogy a szikla tizenöt mázsát nyom. Azt valaha tíz ember hengeritette ide. Vasrudam elgörbült az emelésben; de a szikla meg sem mozdult.

»Haha!« Neverett tompa hörgéssel az öreg, s nem eresztette Nahámát segítségemre; engedte, hadd küzdjön a daenom fia egyedül. Emelje el, ha tudja, azt a követ, a mit tíz férfi gördített oda.

Pedig az ördögös XIX-ik századbéli ember elemeli azt onnan, öreg, egyedül: ha neki fog.

Felmásztam a malachit szikla tetejére s elkezdtem abba csákányommal lyukat furni. Kemény a kő! Sok óra telt bele míg akkora lyukat tudtam kívágni belőle, mely a robbanó töltényt befogadja.

Az öreg nevette a munkámat. Egy évig sem törom így össze azt a sziklát.

Csak várj öreg! egy percz is elég lesz.

Beleillesztém a töltényt a vésett lyukba; a gyuta-csot tempiroztam, aztán hommokkal tömtem be a fennmaradt nyílást a töltény felett, s azzal leugrottam a szikláról, s odasiettem az öreghez és Nahamához. Egy szikla mellé vontam őket, mely által a robbanás elől meg legyenek védve. Elővettem az órámat, s számláltam a perczeket. Az öreg bámulva nézett rám, hogy mit csinálók.

Most a gyutacs utolsó percze is lejárt. Akkor én hirtelen magamhoz öleltem Nahámát, testemmel eltakarva fejét s felkiálték:

»Szikla, nyilj meg!«

Egy roppanás hangzott, s a tömör malachittönk két felé szakadva esett jobbra balra, míg a támadt fehér füst felleg, mint egy elszálló szellem vonult tova a barlang sötét boltozata felé.

A patriarcha arczraborulva esett a földre. Az Ur csodájának tartotta ezt.

S a szétvált malachit szikla alatt ott tátongott egy szikla folyosó ürege.

»Kelj fel öreg, és haladjuk.«

E percztől fogva én voltam az ösapó védszelleme. Elismerte fensőbbégemet.

A lámpavilágnál leszálltunk a menetelesen alávezető üregbe, melynek hőmérséke sokkal alantibb volt, mint a malachitbarlangé. A folyosó lassankint egy vereses sziklatömegbe vezetett bennünket melyre rögtön rá ismertem hogy az tufa-kő

Az ritka, száraz, porladó, kötömeg, melybe a romai katakombák vannak ásva: a pazzolan-tufa.

A folyosó, mely ezen átvezetett, oly szerű volt, mint a lábában támadt repedések, s egy helyütt, mintha egy nagy megkövesült buborék helye volna, egy gömbölyű üregbe vezetett.

Az egész üreg veres volt, falai fénytelenek, komoran egyhanguak.

A talaj közepére pedig egymástól két meternyi távolban volt elhelyezve tizennégy óriási k e h e l y.

Nem emberalkotta mű A tenger terménye ez. Növényállatok készítik. Egy óriási szivacs, mely kovarczvá válik, tökéletes serleg idomban alakulva; néha ember magasságnyi példányokban. A hajósok »N e p t u n s e r l e g é n e k« nevezik azt.

A tizennégy »N e p t u n s e r l e g« le volt takarva ugyan anynyi sima narancssárga négyszögű kőlapokkal. Ez is természet alkotása, nem ember készítő van faragva. A hajdani »l a p i s q u a d r a t u s« az, az olaszok tufa litoideja.

A tizennégy óriási serleg között pedig feküdt egy ember alak.

Egy fölvel magasabb, mint a mostani emberek. Egészen ősz haja messze elterül feje körül, testét hó fehér gyapju fedi végig, mely a bőr színét nem engedni látni; arczat takarja a fehér szakáll, lehunyt szeméit a hosszan alánőtt fehér szemöldök, kezei is pehelylyel rakva végig.

Csupán a homlokán látszik a szürke, szintelen bőr, s e homlok közepén, épen a két szemöldök között van egy nagy fekete folt: egy anyajegy egy »naevus« s azon a kondor szőrpehely még most is fekete.

Az ösapa reszketve fogá meg kezemet jobbával s

félelelemtől remegő balját kiterjesztve a fekvő alak felé, sugár fülembe e nevet:

»K a i n.«

... Az első gyilkos a földön.

... A testvérgyilkos ős.

... A kinek az ur azt az átkot mondá:

»Fuss a földről, fuss az én orczáim elől! Legyen elenséged a föld; és ne adjon neked ingyen gyümölcsöt. Bujdosó légy. És meg ne tudj halni.

És aztán bélyeget ütött homlokára, hogy legyen ismeretes az emberek előtt és »hét-szer átkozott legyen az, a ki őt megöli.«

Az a bélyeg most is ott van még a homlokán.

És mi mindnyájan, a kik az arcunkon ilyen fekete lencsét viselünk: ez első szülött utóda i vagyunk, K a i n - i v a d é k. Aristocraták. A többi mind S e t h - i v a d é k, a harmadik fiu családja. A b e i n e k n e m volt utódja, mert épen a menyasszonyaik felett veszték össze s Ábelt vőlegény korában ölte meg vetély társa.

Az első vetélytárs. Az első gyilkos. Az első elitelt ember. Az első földön futó. Az első földműves.

A reszketés, mely az ősapát megkapta, rám is elterjedt. Csak Naháma nem érzé azt. Ő az ő gyermekszívével csak azt tudta, hogy legelső ősapja az, a kit maga előtt lát s a gyermeki kegyelet ösztönszerű vonzalmával csuszott oda hozzá térdein s aztán áhitattal megcsókolá a nagy halottat. Azon a helyen csókolá meg, a hol őt az ur megbélyegezte, azon a fekete, letörölhetlen, örök időkre elmulthatatlan folton a homlok közepett.

S arra az egész hulla egyszerre porrá omlott.

Hamuvá lett minden atomja, mint a hogy porá omlanak s legelső érintésre azok az épen megmaradtnak látszó alakok, miket a pompéji lávatufliban találnak.

Minden, haj, kéz, koponya: egy alaktalan portó meg lett.

Az emberi testnek meg van az a kiváltsága hogy tökéletesen porrá váljék, ne maradjon meg, mint az állatok csontjai, új világok számára bujdosó csodának.

Kain megszűnt viselni az Ur átkát, azt a megismertető bélyeget homlokán.

Egy gyermek önzetlen szeretetért, egy nő ártatlan csókjáért visszavette azt róla az Ur!

Most már csakugyan a mi örökségünk volt a tizen-egy serleg.

Az ősapa hétszer leveté magát a földre a drága hamvak előtt, s meghasogatta egyetlen köntösét, az amianth palástot és sirt keservesen.

Hanem azután, hogy kiállotta az árvaságra jutás legelső fájdalmait, akkor kézen fogta Nahámát és odavezeté az egyik Neptun serleghez, s rátéve arra őt ujjá hegyét, e szót rebege:

»N e d u r j a « (Ez a te nászhozományod)

Kíváncsi voltam rá, megtudni, mi lehet abban?

Ősapó inte, hogy segítsék leemelni a silicas- spongia kehelyről a tufa födelet.

A legörvendetesebb meglepetés várt rám.

A Neptun serleg töltve volt buzával.

Nem olyan buza ez, minőt ma ismerünk. F e h é r és átlátszó, tojásdad alakú, és három élű. Hasonló azokhoz, a minőket az egyiptomi mumiák szájában találnak, de annál nagyobb. Egy kiveszett faj, melyet még néhány század előtt a velencei kereskedők, kik azt T a g a n r o g b u l hozták, »g r a n o d u r o «-nak neveztek.

A többi serlegeket is sorban feltakarva, mindegyiket megtöltve találtam a hajdankor ingyentermő növényeknek kenyéradó magjaival, rétegbe halmozva egymás fölé: az »é g h a r m a t p é p « (festuca fluitans) — a »v é r k ö l e s.« (digitaria sanguinalis), a »J ó b k ö n y n y e i « (Coix lacryma Jobi) a »m o c s á r - r i z « (zizania palustris) az »á l d o t t k á s a.« (Elymus.) Egy serleg halmozva volt azokkal az apró gumókkal, mik egy fű gyökerén teremnek, (Cyperus Esculentus.) És még számtalan mag, gumó, vetemény volt ott, melyre nem ismerék; melynek tán faja is kiveszett már, a kenyérteremtés primitív gyűjteményei, mikkel az ősember kísérleteit tevé titokteljes anyjánál, a természetnél, keresve föld felett és föld alatt, és vízfenekén azt a minden fáradságok jutalmát, az emberi élet föltételét, a minnek neve »mindennapi kenyér.« Ott voltak a kelyhekben a l u z u l a l e n c s é i, mit a gyermekek »n y u l k e n y é r «-nek hinak, tótenék termette gesztenyék, lisztes sulyom: a n u n u f á r mákmagjai, mikből Henodes idejében az egyiptomiak kenyeret süttettek s a zsidók »A r a i s e l N i l «-nek neveztek: a k é k m u n u f á r cseresnyemag nagyságu babjai, s a pompás »t a m a r a « (nelumbium) borsói, miket az egyiptomiak szent növénynek tartottak s mocsárba vetettek el; a vad indiánok liszttermő gumói, a »t i c o r « (Maranta) a c a r d a m o n u m ékalaku magjai, miknek őstermelés módja az volt, hogy egy őserdőt leégettek, s annak a helyén egyszerre felnőtt a magtermő cardamonum, s termett mivelés nélkül mindaddig, míg újra el nem nyomta az erdő. Itt találtam meg egyikében a serlegeknek Bruce »E n s e t e e d u l e «-ját, melynek ágaiban, mint a bodzabél, ugy terem a liszt; ez volt Egyiptomban a kenyér, mielőtt a búzát felfedezték.

És ezt mind Kain találta fel: a gyűlölt, a megbélyegzett, a száműzött Kain! Kinek nevét most is szidalomnak használjuk. És ő hagyta ránk a kenyértermesztés örökségét.

S a hitrege tanulsága mélyértelmű. A »kenyér« az: a mi a testvérgyilkos hajlamokat ébreszti. Kenyér az, a miért egymást gyűlöljük. Kenyér az, a miért testvér a testvért üldözi, szidalmazza, halálra keresi: a miért irigy, a miért lázadó, a miért hódító. Az a kenyér.

Kain kettős öröksége együtt szállt reánk s együtt száll tovább unokáinkra: a kenyér kereset és a testvér gyűlölet.

A földmivelés ősapjának sírját mivel lehetett volna pompásabban feldiszíteni, mint azoknak a fűveknek a termékeivel, mik az emberek millióinak táplálékot adnak?

S a fűmag örökkévaló. Olyan az, mint a granit. Ezredéveken át eláll.

E tufa barlangban semmi nedvesség nem férhetett hozzá. Olyan volt minden szem, mintha az idén aratták volna.

És ez mind az én örökségem. Kaptam a feleséggel.

Drága örökség! Többet ér a malachit bányámnál! Ez élelmet biztosít számunkra évekig. Nincs többé inség a Ferencz Józsefföldön!

Hálataljesen csokolám meg Lámekh ősapám orczáját.

Jól gazdálkodtál utódaid számára, derék öregem.

(Folyt. köv.)

Mea culpa.

— A főrendek május 5-iki üléséből. —

Mert már bocsánatot kérek, sajnálom, de nem tehetek róla, reménylem a méltóságos főrendek meg fognak nekem azért bocsátani, — de én is voltam főispán. Ez, méltóságos főrendek, így van. Ezen már változtatni nem lehet. Tetszik tudni a Gyula alatt. Ez tehát enyhítő körülmény. Azért hát én tudom mit tesz főispánynak lenni. A főispány, méltóságos főrendek nem más, mint a kormány kortese. A főispán nem csapja el a rossz szolgabíró, ha jó kortes. Tessék megkérdezni Gömört vagy Zemplént. Ez már így van. Igen. Én is voltam főispán. Nem tehetek róla. Bocsánatot kérek. Igen.

*Manó**

*) Mit fecseged ki a familiáris titkokat, hordjon el téged a — druzsád.?! Gyula.

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváro Ádámhöz!

Tekintedezs barátom uram!

Hogy nincs van nekünk nagy alamfirfiu miota Széchényi meghalt, Kussuth kiment, Deak beteg, Tisza Kálmán meg tarczat valalta? Micsoda bolond beszéd az! Hat Csiky Sanyi barátom micsoda?

Hogy mar nem merjük gondolnyi, mint Veresmarczy barátom mongya, se meriszet se nagyot is nem teszünk ra lelkünket? Micsoda ragalmazas a megin? Hat az nem merisz, nem nagy, amire fentisztelt barátom aldozo csütörtökön felaldozta a lekit?

Tyhü! milyen inditvany! milyen finantzprojectum! Csag azt nem tudom, hogyan telhetet ki egy embernek fejtül, ha az nem az egri kaptalan.

Mit akarja Sanyi barátom? Hogyan mutatya meg vig veszilyből kivezető utazást a hold körül?

Hja, barátom uram, ha azt maga megirteni akar, akor először tanuljon végig minden finantztudományos könyvet, — is mig akor izz nem fogja tunyi semit. Olyan magosan szarnyalya az in Sanyi barátom operatuma.

Nr. 1. Erdilyi zsandarokat ki kel szolgalatnyi Ausztrianak. Ugyizs az övi.

Nr. 2. Pokolba kel kergetnyi pizügyigazgatosagokat, pizügyi felügyelősikeket, adohivatalokat, finantzokat, ado-baktereket, pizügyi törvinszikeket, mind a kik nem egyéb zorszag zsirjat virszopo pijoczanal.

Nr. 3. Egyenes adot kivetnyi is beszennyi nem muszaj, hogy ne legyen szüksig ezel foglalkozo hivatalnogokra, kiknek fizetisit megtakarithatunk.

Nr. 4. Fogyasztasi adokat is illetikeket, mind a melyek miat bor olyan draga, kel eltörülnyi.

Nr. 5. Detto trafik, detto lutri, no meg a so, a kire jol esik az ital.

Nr. 6. Közoktatashul kel lehuzyi kitszaz ezer forintokat. Nem jó az, ha nip nagyon okozs.

Nr. 7. Törvényszikek jarasbirosagok kölcsigeiből, királyi ügyészsikekből kel viszatartanyi kilenczedfil miliót.

Summa summarum 38,676.665 frt. 57 $\frac{1}{4}$ grajczar. Olyan szip kizs summa akiir mar csak irdemezs ilyen hejes tervet kigondolnyi.

Bizony irdemezs! Le izs borulom, Sanyi barátom, alamfirfijui nagy tekintilyed elöt. Vagyom neked a te hodolo szolgaja. Te leszel nekem vilagito faklya setit pusztasagban, a kit követem, mindadig, a mig mindaketen zarakba bukjuk; — de szenthonhaza felmaragya, is megörökíti mienk emlékezetit nagy hazafiaknak szentelt pantheonba, akinek felipitisire busasan telik általunk megtakaritot miliomokbul.

Hanem mondom in neked valamit, nasz uram. Tudod in olyan vagyok, mint klavir; ha megütnek rajtam bilentyut, hat muzsikalom. A te naczerü idea benem izs megszülte ideat, aki talan mig praćtikusabb.

Tudod mit? csinyaltasunk egy ropant nagy hordot, marmarosi, maros ujvari is tordai sobanyak szegicsigivel sozzunk bele egisz Magyarorszagot ugy a hogy van. Azutan tegyünk le ekipen preparalt heringes hordot depositumba europai nagy hatalmasagok alami garanciaja alaja, — nem banom, husz esztendőre. Ha ez alat az idő alat minket egyik se meg nem eszi, — pedig meg nem eszi, mer a töbi vigyazni fog raja, — hát akor, ha husz esztendő mulva olaj meg eczet segicsigivel feltamagyuk, — husz esztendei jövedelmünk lesz nekunk megtakaritva, a mit, livinozva, nem tutunk elfogyasztanyi. Tudod-e hogy a sokal nagyob összeg, mind a mit francia burkusnak kifizete szives latogatasir? Baratom, micsinyalunk mink majd pinzel! Mekora szölönmivelist lehet azal eszközölnyi. Egisz Europat leitatunk is megvalasztatyuk Magyarorszagot vilagon legelső orszagnak, akinek harmadik megalapitoja leszel te, meg in.

Alazatos szolgaja.

T. Z.

Ki a legnagyobb hazafi?

Az a ki mint Ábrahám Izsákot, tulajdon fiát is kész feláldozni a haza oltárán.

Ilyen Csiky Sándor. A finánczok eltörülését indítványozza az országgyűlésen, holott tudja, hogy az indítvány elfogadása esetén tulajdon gyermekét fosztaná meg a kenyérétől, levén az is fináncz.

(Nem azt tudja Sanyi bácsi, — hanem azt tudja hogy veszély nélkül is megteheti azt az indítványt, mert azt még tán Majoros sem fogadná el, akinek pedig leginkább meg van hozzá a — qualificatiója.)

A PARLAMENTBŐL.

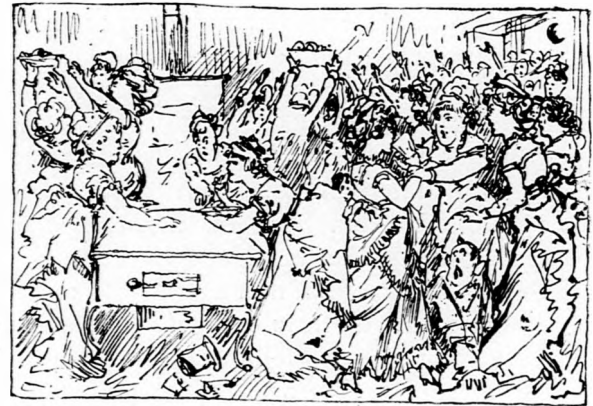
Az óriási kérdőjelek.

Az öreg kintornás.

Majálisa léssen nőképző egyletnek,
Képző nők beléje szépen henteregnék.

Nincs nagyobb élvezet a világon annál,
Mint megebédelni a tűzhely lángánál

Az első májális

vagy:

a jótékonyság mátyurjai.

KORÁN nyílt virágot hideg szellő fujja,
Margit szigetére tart a hajó utja.

De, ha meggondolom, talán még is nagyobb
Esernyők árnyában járni a kalopot.

S éjjel visszatérni s velünk vinni ezt a
Megnyugtató érzést, hogy »re bene gesta.«

És más napra kelve elmondhatni méltán,
Hogy megfekszik, ámde tele lett a pénztár.

FÖRENDIHÁZI ÜLÉS.

1871.

IGAZSÁGÜGYMINISZTER. Illendő dolog levén hogy ne csak vasutakkal, csatornákkal, pénzügyigazgatóságokkal és adóhivatalokkal ajándékozuk meg az egyes vidékeket, hanem járásbíróságokkal és törvényszékekkel is: van szerencsém a méltóságos főrendek elé egy törvényjavaslatot terjeszteni 104 törvényszék és vagy hatszáz járásbíróság felállítására — kérvén egyúttal az ezekhez szükséges nyolcz millió forintnyi póthitel megszavazását.

FÖRENDEK. Micsoda? Hát minek ennyi bíróság? Hadseregnek is elég volna. Hát való minekünk, szegény országnak ilyen roppant igazság-szolgáltatási apparátus? Korteskedés az egész. Ha így gazdálkodunk, elpusztul az ország. Takarékoskossággal legyen a jelszavunk.

1875.

IGAZSÁGÜGYMINISZTER. A tapasztalat megmutatván, hogy a méltóságos főrendeknek teljesen igazuk volt, midőn azt mondák, hogy e szegény ország az ily költséges institutióknak ily nagy arányban alkalmazását meg nem bírja s elpusztulunk, ha politikánkban nem a takarékoskosság lesz az irányadó: van szerencsém egy törvényjavaslatot előterjeszteni a törvényszékek tulságos számának lezártatására

FÖRENDEK. Micsoda? Mikor igazság szolgáltatásról van szó, még akkor finánczteszintetek is irányadók lehessenek? Ohó! veszzen el az ország, — de a bírói függetlenséget nem hagyjuk.

A M A B I Z O N Y O S c s i z m a d i a

ÉS FELESÉGE KÉRDÉSEI ÉS FELELETEI.

— — (No hallja kend, nekem már csak Patay István nászuram az emberem.) Már hogy miért? (Hiszen tudja kend hogy milyen vitézül viselte magát a miniszterrel szemben. Azt mondta hogy menykövekkel fog dobálni.) Jahaj mindig olyat ígér ő a mit soha sem tud teljesíteni; ahhoz legelőször is menykő kellene, csak hogy az eget nem lehet ám csapra ütni mint a hordót.)

— — (Hát azt hallotta kend, hogy Eugenia, a volt francia császárné férjhez akar menni?) No ha rám bízna a dolgát én igen jól el tudnám kommandálni. (Ugyan kihez?) Hát a pápa ő szentségéhez. (Ugyan mi nem jut eszébe kendnek!) Már pedig legjobban illenének egymáshoz. A pápára ráférne egy kis okulás a földiekben, Eugeni nassámra meg egy kis okulás a mennyieikben, Ezekben pedig csak egymástól vehetnek tanítást.

H I R D E T É S .

(Felsőbányán ki dobolta Miklósicza hajdu.)

Közhirre titetik, hogy miután e héten pinteken innep lesz tehát: a pinteki heti vásár elhalasztatik az előtte való napra csütörtökre. Brum Brum.

JSZTRIKUCZ ÉS NASZALMICSESZKUL.

Isztr. Mért haragszik a főrendiház Tiszára?

Nasz. Azért, mert nagyon goromba ember.

Isztr. Hogy hogy?

Nasz. Képzeld, azt merészelte mondani, hogy ő a törvényeknek érvényt fog szerezni. Már micsoda hang ez?

Nasz. No az már igaz. Ilyen bolondot még magam se halottam. Hisz így vége lesz a — szabadságnak.

*

Nasz. Azt is méltán zokon vehetik a méltóságos főrendek Tiszától, hogy negligésbe jár a főrendiházba.

Isztr. Micsoda! csaknem sláfrokban?

Nasz. Nem, de nem köt kardot.

Isztr. No én azt hiszem, inkább azt veszik tőle rossz néven, hogy nagyon is felkötö a kardot.

*

Nasz. Hanem az a Majláth még is csak okos ember. Azt mondta: hogy ne volna a mi igazságszolgáltatásunk olcsó, mikor annyi a pörünk, hogy alig győzzük?

Isztr. A biz igaz. A sok pör maholnap megöl bennünket. A hivatalos újság minden istenadta nap három nagy árkus licitációt közöl. Ezen kellene valamiképp segíteni.

Nasz. Hiszen már most könnyebb sínes. Ha azért van oly sok pörünk, mert olcsón szolgáltatják az igazságot, mint Majláth mondta, hát akkor nem kell egyéb, mint olyan drágára szabni az igazságszolgáltatást, hogy senki se instálhasson belőle. Ez volna aztán az igazságügyi reform.

Udvariasság.

A főrendi házban elhatározták, hogy udvarias levéllel fogják indokolni, miért buktatták meg a kormány javaslatát, melyet az ország képviselőháza elfogadott.

No ez éppen olyan, mintha én azt mondanám valakinek:

— Hallod, tartsd ide a lábadat, hadd lépek tyukszedre, — hiszen majd kérek azután — pardont.

Liliomffy Friczi,

pesti borbély legény naplójából.

FELHASADT az május elsejének hajnalpirosságu reggeli akoránya, és boldogságom csillagát genge karjaimra fűzve siettem a Margareten-szigetre.

Az Duna zöldellő szigetének gallyain édes hangzatokat nyögdelt a búsló fülemile torka. A hajló ágak borulása zöld bársony leveleivel simongatta Lujzám gyönyörű vállairól csókjaim hevének biboros foltocskáit.

Hah Lujzám! mondék neki szűz gerjedelmemben, mért e köpadnak ülése nem hattyu pehelyből van, hogy lágyan pihentetnéd rajta az te genge tagjaidat? Nem szólt az ártatlan galamb semmit, csak azt mondta, hogy

Ah!

és dobogó kelebemre borulván, piczinke füleivel hallgatta szívemnek szerelmes verdesését. Ah! e boldogság kimondhatatlan kéjben hozta bátorságom tűzét, és átálölelvén gyönyörű derekát, rózsás szájacskájára egy forró csólkot nyomtam!

Az első csólkot életemben! Igen, a legislegelsőt és legmelegebb forróságu csólkot. Felvetette rám bájdoló kék szemjeit, mintha a menyországba nézne és lágy susogásával kérdezte:

Friczi szerez?

A bolondulásig! mondtam neki ajtatosan.

Az fülemüle gyengén nyögdelte felettünk csacsogó dalatyát, és lerepült elénkbe a füvek virágjairól harmatot inni.

Lujzám, mondék neki, az pázsit bársonya nem csalogatya genge tagjaidat? Volna egy mély óhajtasom, hogy mint az ártatlan gyermek egymás mellé ülnénk a zöld fű szőnyegén és az virágok illatytyát színánk.

Ach! mondta ő nekem, és az harmatos fűben helyet foglaltunk a lehajlongó bokorkák árnyas susogásában. És reá borultam holló hajzatyának göndör fűrtjeire és megcsólkoltam ezerszer

Lujza szerez?

Ach! csak annyit tudott szólni csólkolásom szerelmes bájdolásától büvölten.

Azután karonfogva sétáltunk, mint az páros gerlicze és mikor a gőzhajó fűtytyentett, beszáltunk, én pedig elkísértem őt az himes varrodába, magam pedig elmentem az nyírodába.

Ez volt legboldogabb napja éldes életemnek.

KORTES GAZSI.

SALAVÉR, csigavér!

Csak bomlik ez az asszonyfajta ja gavalléros ember után. Nincs annál kényesebb házibutor, beleesik a kacsá nátha, ha mindég szögén áll is. Ha még eczczer fesleni kezd, a köcsjikon is átbujik avval a genge természetivel a tilosba.

A minap, hogy végig ténferegtem az agárdi uzczán, be tanátam sandítani a Sejemcsimbók árendás ablakán. Hát ojan jordán menyecske kacsantott ki rajta, hogy stókucscse tesvirek közt megért három angylt. Csakugy kolompolt a lajbi gombom a szivdobogástul.

Eszeden légy Gazsi, mondok, — de hát nagyon hamis jószág volt az eszematta, ugy hajagálta a pusztit avval a genge ujjával, hogy maj kiverte vele az ablakot. No mán ijenkor oszt, ha hátrakötném a sarkam, még is átugranám a bécsi torom gombját is az ojan kaczki vásoncelédér mint a vót, osztán meg ugy hozza magá-

val a móres, hogy rangos ember kézczer agygya vissza a mit eczzer kap, hát bizom csak odakerütem én az árok partrul a csurgásba.

Rám nizzett avval a bogár szemivel, maj kiégett a balkönyököm a pirulástul, úgy a szívemig nyilallott az a sugár szemöldöki. No mondok, ugysis válttig szekéroznak azok a kötni való czimborák Duhajon, hogy házasogyak má meg, hát ezt a barna cséllagot felviszem az iborkafára, ha mingyá száz csimbók van is rajta.

Estére odajállítottam a Simi cigánt az ablaka alá, oszt egy bokázót cserdítetttem velök, azt ni, hogy:

Itt vagyok, ragyogok,
Mint a fekete szurok!

Megirtette odabe jaz barna gerlicze, mer visszaturbékolta azon a sejem hangján, hogy

Gyere be ruzsá! gyere be . . .

Hát hun van az kanahán kapuja, mondék neki, mer ezen a vasgáteron a kikoplalt szunyognak is tempó vóna átbuni? Hát csak mutogati, hogy amarra van ni, — a hogy elmenni mellette, ódalt esik. — Jó van no, tudom má. Odatapigatok a setitbe, hát akkora lakat vót rajta akár egy tót kalap, még is úgy szétrecscent a tenyerembe, mint a boros czilinder, mikor honyfibumba jaz markommal iszok.

A setitbe odajállítom a bandát a pitarba, oszt meghattam nekik, hogy ha gyünne a Sejemcsimbók, ráncsák rá jaszt a bubánatot, hogy

Száraz köszviny hun vagy most?
Az bokáját ráncsad most . . .

Magam pedig szépen be tanátam simulni a setét paradicsomba. Egyet csaholok a kohán, hát a perczegő szikra mellett mellátom, hogy a kis barna jószág akkora sejem zsinorral van az ágylábho láncozva mint egy kötel. No szegedny csirke, mondok a gégicsélő panaszjára, most tudom mér hijják az uradat sejemcsimbóknak, mer tiszta szeretetből ojan sejem görcsöket köt rajtad akár egy turós gombóc. Hát csak félti az oldalbordáját a jámbor, de mán csak felebaráti szeretetből is illik az foglyokat messzabadítani, azér hát hozzá láttam az ódóztatásho, azon a genge termetin.

Még két csombékot se óttam ki, hogy csaholni kezdett a lánczos kutya jaz udvarszögbe, morek rá rántották a száraz köszvint, a Sejemcsimbók árendás meg akkorát rikkantott ijettibe, hogy a feleségirül mingyá valamennyi veszett csimbók lehult, azután meg nyomba kilelte a szerelem hideg.

No, lesz most itt kuruczlagzi, mondok. Azt az ájult Árkádiáját az karjaimra vettem, oszt elkeztem legyezgetni magam körül a rézfokossal. A Csimbók úgy rohant be jakár a czérbérus, de nem látta hogy nem a husvéti csaté hajlingózik feléje, hát csak összeverte a térgyit a nagy kurázsitól oszt tépte azt a rengeteg szakállát, azután meg elkezte kajabálni, hogy Zháli! Zháli, the fherthelmes álloth!

Kusti kehes, azt a kanagár mivoltodat, mer úgy mellegyezlek, hogy sose kukurikulsz többet, — no nézze meg az ember, még ide csábitaná jaz félfalut, a

mér az ember emanczipálni gyün közibök a czibilizációzót. Huzzad Simi, kajátottam, az bandára, mer kukoriczának aprajtom azt a piros nadrágot rajtad, — no vót most erre brügölés, csakugy harsogott az bóthajtás mer fenyé hangja van annak a nagy bolond hedegünek, én meg addig czisongattam azt a genge barna galambot, még csak papéron nem adta át a Sejem csimbók, hogy a gyüvő választásho ötven hordó visontajit állit ki potyára az balszilnek. Akkor oszt a kelebire tettem azt a hervadt egyiptomi rózsát, hogy kötözze rajta tovább is a csimbókot ha mán az a természeti.

A lajbi zsebbe gyürtem a kontraktust utánnam meg huzott az a csapat more, mint a vándor daru, hazájig.

Ez vót osztán a kortesfogás, lesz bor mint a tenger választásra.

HECZCZ HECZCZ!

ISZTELT barátom, »Neue Freie Presse,«
Mi ördög bujja kelmedet?
Hogy elveté a sulykot olyan messze . . .
Köszvénye van tán? — meglehet!
S még azt se kérdi: későn vagy korán vet?
Tudjuk, tudjuk: »Uca legonis ardet!«

Gyanitom én mi a kelmed bibéje:
Rég örzött orvossága van!
»Kutya- magyarnak« tartogatja készre —
Nolám, mi bonnheur, gentleman!
Ej, ej! S ne tudná ön, ki annyit hallhat:
Ne bántsuk a »kutyát« mert megharaphat.

De minek estüröm- csavarom a dolgot?
A kinek viszket: az vakar!
Fájlalja kelmed azt a nagy bolondot,
Hogy ez a barbár, vad magyar
Nincs még eléggé istentől megverve . . .
Még él . . . »Da stehen die Ochsen am Berge!«
Csingham Buh.

Ifjusági véderő.

— Mi akar maga lenni Jenöcske? kérdik a kis fiutól.

— Katona!
— És milyen katona?
— Huszár.
— Ez már szép! és miért huszár?
— Mert az legkönnyebben elszaladhat a háboruból!

Kapuirodalom.

Itt e házban két egymásba járó szoba kiadó.

Hogy kellene megoldani az intendansi kérdést, hogy mindenk meglegyenek véle elégedve?

Hátigy.

EX CATHEDRA.

Amici, a német birodalmi város olyan valami, a mi padját keresi.

*

Egy a hallgatók közül: Katalogus!

V. nagysága (mosolyogva) De amiczi, azt már negyedszer hallom ma; még is furcsa, hogy mindég csak azok sürgetik a katalogus olvasását, akik itt vannak, a kik távol vannak, azok nem sürgetik.

Egy epikureista hálálkodása.

(Béranger.)

Elvetemült most a világ,
Benedicta-ra mitsem ád.
Csak én vagyok ájtatos mostan, —
Ám, hogy étvágyam el ne rontsaim
Majd csak akkor hálálkodom
Ha jól iszom és jól lakom,
Igy mindig jó reményben élek-
Oh mily jó vagy istenem, hála néked!
Oh istenem, istenem, hála néked!

Szomszédom rossz idegzetű.
Nem iszsza a bort víz nélkül,
Csak pezsgőt lát s már égnék áll a
Fejének minden haja szála,
Egészségámre én bizon
Az alatt hosszukat iszom.
Mért van ez így? azt csak te érted —
Oh mily jó vagy, istenem hála néked!
Oh istenem, istenem hála néked!

Dorval féltékeny, s e miatt
Se sem ehet, se nem ihat.
Bolond egy férj biz ő magáér
Hogy ilyekkel vesződni ráér;
Feleségét zár alatt tartja
Két ajtóva, három lakatra;
De az ablakon is beférnek — —
Oh mily jó vagy istenem, hála néked!
Oh istenem, istenem hála néked!

Egy énekesnővel minap
Egy ur kedvére elmulat;
De mulatságának a vége
Hogy diétát tartatnak vele.
No nekem meg nem árt a bezegg

Bár kilencz tánczosnöt szeressek —
Hogy ez csoda, olyat beszélnek;
Oh mily jó vagy istenem, hála néked!
Oh istenem, istenem hála néked!

De ki ez asztalunk mellett?
Se nem dalol, se nem nevet.
Csitt! tudós ur ez, azt beszélik,
Ki bukott tervéről beszél itt.
Mit? bánatjával ő közénk ül,
Hogy ki esett ura kegyébül?
Én ilyenek felé se nézek,
Oh mily jó vagy istenem, hála néked,
Oh istenem, istenem hála néked.

Sz. E.

Párbeszéd.

A. Hallottad barátom, hogy egy ember elolvasta a
»Baloldal« című nyomtatott papirost s rosszul lett tőle.
B. olvassa el a Magyar Újságot s meggyógyul.
A. Hogyan?
B. Hát ebharapás kutya szőrrel gyógyítandó.

A szarvasi borbély szótárából.*

(Irodalom és művészet.)

Író — Eszme szülész.
Kritikus — Értelmi Botond.
Vidéki lap szerkesztő — Tarlott tarlóju szellemi hajcsár.
Vidéki ujdondász — Semmis parányok alkalmatlan kögítője.
Színész — Érzelmi mutató.
Színésznő — Érzelmi inga.
Énekesnő — Hangdus kebelédelítő alany.
Ballerina — Szabad jellem.

*A »Békés« című lap, utánozván az Üstököst szintén közölt már néhányszor híres borbélyunk szótárából egyes szavakat, — azonban ferditve; mire a méltán nehezeltő nagy férfit — a következő éles megjegyzést tevén:

»Kár, hogy utánzati négykézlábúság (N. B. »Utánzati négykézláb« — majom) oly silány minőségben van meg azon semmis parányok alkalmatlan kögítőjében (l. fentebb) kinek minőségileg árva kapargányait multtá teszi egy tarlott tarlóju szellemi hajcsár. (l. fentebb.)

Figyelmeztetés
Hölgyek és
kereskedők
számára

az én szalag, esikék, bársony, selyem és fehérenemű raktárom, tovább függöny és beléstartárok 5000 frt értékben, fizetem teljes felosztatása miatt 35% a bevétel áron alatt eladom; azonban oly kereskedők, kik az egész üzletet butorzással együtt átvenni szándékoznak, további árleszállítással szolgálok. Magányok 50 frtnyi bevásárlásnál további 5% és 100 frtnyi bevásárlásnál 10% en leszállítással szolgálok. Kérem a t. cz. közönséget, szíveskedjenek ezen állítás valópiságáról meggyőződni.

Eisler Miksa
Deák Ferencz utca 5.
A „brüsseli nő“-höz.

FRANZENSBAD

Eger mellett Csehországban.

Idény kezdete május 1-én.

Glaubersótartalmas vassavanyuk, salini vasásvány mocsár, szénsav, gázfürdők. Három nagy fürdőház 320 fürdőkabinettel. Közvetlen vasutközlekedés a szász és bajor államvasut, a bajor keleti vasut, az északnyugati vasut, a Ferencz-József vasut és a Buschtichrádi vasut által. Nagy vendégterem, bálók estélyek, hangversenyek, színház kúti zenekar Tamáschek vezetése alatt.

Temesváry

Manó
magyar cipőgyára

Budapest, király-utca 1. sz. ajánl
Hölgyek számára:

Brünel topányokat lakfejjel, legfőmabul díszítve frt. 2.70.
Topányokat gumi betéttel, magas kivágással 3.50
Bőr topányokat erős chagrinnből, szegezett és srófolt duplatállal frt. 3.50.
Fiúk, leányok és gyermekek számára 100-féle fajta, frt. 2.80-ig.

Urak számára:

Topányokat chagrinn vagy erős zergebőről 4 frt.
Topányokat borjú- vagy bagariabőről srófolt duplatállal frt. 4.50.
Topányokat lakírozott bagariabőről, sróf-munka frt. 5.30.
Cslznákat vagy férfi lábbelieket erős bagariabőről, háromsorosan srófolt talppal, 10 frt.

☛ Vidéki megrendelések posta-utánvét mellett. ☛

Lovagló-eszközök.

Angol nyergek disznóbőről, 15 ftről kezdve 40 ftrig.
Hölgy-, fiú- és pony-nyergek.
Angol kantárok, egyes szarral 2 frt 65 krtól 3 frt 50 krig, kettős szarral 5 ftről 10 ftrig.
Kengyelvasszifjak párja 2 frt 50 kr. egész 3 frt 30 kr.

Ugró-szifjak frt 3-4.70. — Finom terhelők és kötél-terhelők frt 2.20-3.60. Nyeregtakarók (izasztók) darabja 3-5 ftrig. Nyerges-zablák frt 1.80-4.75. Feszítő-zablák frt 1.15-3. Négykarikás zablák frt 1.70-2.20. Trenzlik 50 krtól 1 ftrig. Állkapca-láncok 75 kr. Lovagló-sarkantyúk, szabályszerűek 90 kr., felcsatolók frt 1.60-2 ftrig. Telsrőfólok 1.60, sarok-géppel 2 frt. Lovagló-ostorok minden nemei 80 krtól 15 ftrig, hajtó-ostorok 55 krtól 12 ftrig, agarászó-ostorok frt 3.75-15 ftrig, lómértékek 90 krtól 3 ftrig. — Rajz szerinti kitűnő tüntetés francia kisebbek frt 1.70, nagyobbak frt 2.40, nagrok frt 2.90.

nevezetesen **torna-golyók** minden nagyságban, fontja 25 kr., egyes trapez frt 6.60, függő kötél karikával párja frt 7.75, kötél-hágcsó frt 9.—, mászó-kötél frt 5.40, 7.80, 9.—, rugány inerszítók frt 3.50-től 5 ftrig, továbbá szobában és szabadban használható tökéletes tornakészlet új neme magányok részére frt 14.50, dús váza-tékát ajánlják

KERTÉSZ és EISERT

Budapest, Dorotya-utca 2. sz.
✉ Irásbeli megbízásokat gyorsan s figyelemmel eszközölünk. ✉ Raktárunk kimerítő árjegyzékével szívesen szolgálok.

Legnagyobb raktár
kész fehérenemű harisnya és kapcákban.

Színes uri ingek :
darabja frt 1.30-1.50-1.75-2 ftrig.
2 gallérral 2 frt 20-ig.

fehér chiffon ingek
darabja szegélyezett mellet frt 1.35-1.50-1.85-2.60-ig sima mellet frt 1.55-1.70-2.55-2.85-ig, fe de mellet frt. 2-2.25-ig. himzett mellet frt 2.35-2.75-3.20-ig.

12 pár férfi harisnya frt. 1.60-2.-2.50-3.-3.50-4.-4.50-ig.
12 pár női harisnya frt. 1.65-1.80-2.20-2.60-3.20-3.80-4.50-5-ig.

Gazdag raktárunk áru-jegyzékével levélleg kifejezett kérésekre díjmentesen szolgálok.

Unger F. W. fia,
Budapesten, Deákutca 5.
alapította 1835-ben

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ
és a Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerész-től Aradon (azelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében
pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhírű gyógyszer-tárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott kéztiményt kérje és fogadja el.